

Kniha Daniel — stodevätnást'

Prorocký význam historických medzníkov: Porozumenie posledným dňom prostredníctvom biblickej symboliky

Jeff Pippenger

2024-03-06

Sto štyridsaťštyri tisíc je predstavených ako tí, ktorí sú očistení Poslom zmluvy, a veľký zástup je predstavený bielymi rúchami mučeníctva. Prvé z dvoch posvätných období posledných dní označuje dielo posla, ktorý pripravuje cestu pre Posla zmluvy, a druhé obdobie predstavuje dielo Eliáša. Prvé obdobie predstavuje vyšetrojúci súd nad živými laodicejského adventizmu a druhé obdobie predstavuje vykonávajúci súd nad moderným Rímom.

„Znamenie“, aby sa v posledných dňoch opustili mestá, bolo laodicejským adventizmom nesprávne pochopené. Sestra Whiteová nás informuje, že zničenie Jeruzalema v rokoch 66 až 70 po Kr. poskytuje znázornenie výstražného znamenia pre Boží ľud v posledných dňoch.

„Čas nie je ďaleko, keď budeme podobne ako raní učenici prinútení hľadať útočisko na pustých a osamelých miestach. Tak ako obkľúčenie Jeruzalema rímskymi vojskami bolo znamením na útek pre judských kresťanov, tak aj prevzatie moci zo strany nášho národa vo výnose vynucujúcom pápežskú sobotu bude pre nás varovaním. Vtedy nastane čas opustiť veľké mestá ako prípravu na opustenie menších miest a odchod do odlahlých príbytkov na osamelých miestach medzi horami.“ Testimonies, zväzok 5, 464.

Obliehanie Jeruzalema, ktoré bolo znamením na útek, bolo prvým obliehaním vedeným Cestiom. Cestius teda predstavoval hrozbu, ktorá bola dočasne odstránená, lebo keď raz obliehanie začal, potom sa záhadne stiahol a historici nikdy nedokázali určiť logiku jeho konania.

„Keď Rimania pod vedením Cestia obkľúčili mesto, nečakane upustili od obliehania práve vtedy, keď sa všetko zdalo priaznivé pre okamžitý útok.“ Veľký spor, 31.

V 80. a 90. rokoch 19. storočia predložil senátor Henry W. Blair z New Hampshiru v Kongrese sériu návrhov zákonov, ktorých cieľom bolo ustanoviť nedeľu za Národný deň odpočinku. Tieto návrhy zákonov sa bežne označovali ako „Blairove nedeľné zákony“. Senátor Blair bol horlivým zástancom zachovávanía nedele ako dňa odpočinku a náboženského svätenia. Veril, že jednotný deň odpočinku by mal na americkú spoločnosť priaznivé mravné a sociálne účinky. Hoci jeho úsilie získalo určitú podporu, najmä zo strany náboženských skupín, stretlo sa aj s odporom vrátane obáv týkajúcich sa oddelenia cirkvi od štátu.

Bol to prvý pokus presadiť nedeľnú legislatívu v dejinách šelmy zo zeme, o ktorej bolo určené, že bude hovoriť ako drak, keď napokon prijme nedeľný zákon. Práve proti tejto sérii Blairových návrhov zákonov A. T. Jones, jeden z poslov zasadnutia Generálnej konferencie roku 1888, vstúpil do siení Kongresu a tak výrečne sa postavil na odpor. Po niekoľkých pokusoch senátor Blair stratil hybnú silu svojho úsilia presadiť Národný deň odpočinku. V priamej súvislosti s týmito dejinami a

s dôsledkami Národného dňa odpočinku (nedele) možno preskúmať historický záznam rád Ellen Whiteovej.

To, čo sa nachádza v prehľade jej varovaní o nedeľnom zákone, je v laodicejskom adventizme vážne a široko nepochopené. V súvislosti s potrebou byť mimo miest, o ktorej v práve citovanej pasáži napísala, že „vtedy nastane čas opustiť veľké mestá ako prípravu na opustenie menších miest a na odchod do odláhlých obydľí na osamelých miestach medzi vrchmi“. Opakovane učila, že Boží ľud potrebuje žiť na vidieku, no jej rady o tejto otázke pred rokom 1888 zasadzujú jej pokyn opustiť mestá do kontextu toho, že v blízkej budúcnosti bude Boží ľud potrebovať opustiť mestá. Po roku 1888 sa vo svojich písomných pokynoch týkajúcich sa života na vidieku nikdy neodchýlila od rady, že už by sme mali byť mimo miest.

Návrhy zákona o národnom dni odpočinku podľa Blaira, ktoré sa objavili v dejinách, boli „znamením“ opustiť mestá; a hoci Blairove návrhy stratili hybnú silu potrebnú na vykonanie tejto úlohy a stiahli sa do temnoty dejín, „znamenie“ na útek už bolo dané. Bolo dané na dejinnom medzníku prvého obliehania, ktoré priviedol Cestius. Čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon je znázornený obliehaním Tita, a ak niektorí laodicejskí adventisti budú ešte v mestách, keď toto obliehanie príde, zomrú spolu s bezbožnými.

V posledných dňoch existujú dve prorocké obdobia. Oddeluje ich čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Prvým obdobím je vyšetrojúci súd nad živými v laodicejskom adventizme a druhým obdobím je vykonávajúci súd nad neviestkou Ríma. Tieto dve obdobia sú opakovane znázorňované, lebo práve v týchto dvoch obdobiach sa podobenstvo o desiatich pannách napĺňa do posledného písmena, tak ako to bolo v milleritských dejinách. Čas meškania v podobenstve je časom meškania z druhej kapitoly Habakuka, takže tieto dve obdobia, o ktorých uvažujeme, boli znázornené aj v druhej kapitole Habakuka. Podobenstvo o desiatich pannách a druhá kapitola Habakuka sa v milleritských dejinách naplnili do posledného písmena, a keď sa tak stalo, naplnila sa aj dvanásta kapitola Ezechiela, verše dvadsaťjeden až dvadsaťosem.

Posledných osem veršov z dvanástej kapitoly Ezechiela označuje čas, keď sa naplní „účinnosť každého videnia“, v čase, keď Boh „už viac neodloží“ svoje videnia. Dve obdobia dejín, ktoré sa tak často opakujú a ktoré označujú vyšetrojúci súd živých v laodicejskom adventizme a výkonný súd nad smilnicou Týrom, sú prorockým obdobím, v ktorom každé videnie v rámci Biblie dosahuje svoje dokonalé a konečné naplnenie. V tom období je ustanovených stoštyridsaťštyri tisíc a predstavujú triedu, ktorá neumiera a žije až do Kristovho návratu. V dvadsiatej prvej kapitole Lukášovho evanjelia Kristus označuje „znamenie“, ktoré ukazuje, kedy tá generácia prišla.

V dvoch dejinách, ktoré predstavuje „znamenie“ úteku, ako ich Kristus predložil v súvislosti s ohavnosťou spustošenia, sú vyznačené dve obdobia a ich začiatky i konce majú na začiatku obdobia „znamenie“ a na jeho konci „znamená“. „Znamenie“, ktoré Kristus označil za predstavujúce poslednú generáciu, ktorá bude žiť až do času, keď príde na oblakoch, je dôkazom, že sa teraz nachádzame v poslednej generácii dejín zeme.

V dvadsiatej prvej kapitole Lukášovho evanjelia Ježiš stotožňuje dejiny od troch a pol roka pošliapavania a zničenia doslovného Jeruzalema od roku 66 až do roku 70 až po koniec troch a pol

roka pošliapavania duchovného Jeruzalema, ktoré sa začalo v roku 538 a skončilo v roku 1798.

A keď uvidíte Jeruzalem obkľúčený vojskami, vedzte, že sa priblížilo jeho spustošenie. Vtedy tí, čo sú v Judsku, nech utečú do hôr; a tí, čo sú v jeho strede, nech odídu von; a tí, čo sú na vidieku, nech doň nevchádzajú. Lebo toto sú dni pomsty, aby sa naplnilo všetko, čo je napísané. Beda však tehotným a tým, ktoré budú v tých dňoch kôjiť! Lebo v krajine bude veľké súženie a na tento ľud hnev. A padnú ostrým meča a budú odvedení do zajatia medzi všetky národy; a Jeruzalem bude pošliapavaný pohanmi, kým sa nenaplnia časy pohanov. Lukáš 21:20–24.

„Časy“ pošliapavania Jeruzalema pohanmi sú v množnom čísle, lebo predstavujú pošliapavanie doslovného Jeruzalema, ktoré sa skončilo v roku 70, a pošliapavanie duchovného Jeruzalema, ktoré sa skončilo v roku 1798. Pohania predstavujú pohanstvo aj pápežstvo a práve tieto dve moci sú predmetom videnia v otázke z ôsmej kapitoly Daniela, ktorá sa pýta: „Dokedy.“

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o priestupku spustošenia, aby aj svätýňa, aj zástup boli vydané na pošliapanie? Daniel 8,13.

„Časy pohanov“ v dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša označujú dvetisícpäťstodvadsať rokov Božej pomsty nad severným kráľovstvom, ktoré sa začali roku 723 pred Kr. a skončili roku 1798. Rok 538 označuje čas, keď sa človek hriechu postavil na svätom mieste a vyhlásil, že je Bohom, čím sa toto obdobie rozdelilo na dve rovnaké obdobia po tisícdväťdesiat rokov. Druhé obdobie tisícdväťdesiatich rokov je tou istou históriou, ktorá je v Evanjeliu podľa Lukáša, v dvadsiatej prvej kapitole, dvadsiatom štvrtom verši, označená ako končiaca sa vtedy, keď sa naplnili „časy pohanov“. V historickom rozprávaní, ktoré Ježiš predkladá svojim učeníkom, prináša dvadsiaty štvrtý verš svedectvo dané učeníkom až k „času konca“ v roku 1798. Odtiaľ Ježiš začína označovať „znamenia“ spojené s milleritským hnutím.

A budú znamenia na slnku a na mesiaci i na hviezdach; a na zemi úzkosť národov v bezradnosti; more a vlnobitie budú hučať; ľudom bude srdce omdlievať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet, lebo mocností nebies budú otrasené. A vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou. A keď sa toto začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa približuje vaše vykúpenie. Lukáš 21:25–28.

Ježiš hovorí, že „budú znamenia“, a označuje ich ako znamenia na slnku, na mesiaci a na hviezdach, úzkosť národov, otriasanie mocností nebies, a potom prichádza Syn človeka v oblaku. Všetky tieto „znamenia“ sa naplnili v dejinách milleritského hnutia.

„Prorockto nielen predpovedá spôsob a cieľ Kristovho príchodu, ale predkladá aj znamenia, podľa ktorých majú ľudia poznať, keď je blízko. Ježiš povedal: ‚A budú znamenia na slnku a na mesiaci a na hviezdach.‘ Lukáš 21:25. ‚Slnko sa zatmie a mesiac nevydá svoje svetlo, a hviezdy budú padať z neba a nebeské moci sa budú otriasať. A potom uzrú Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou.‘ Marek 13:24–26. Zjavovateľ takto opisuje prvé zo znamení, ktoré majú predchádzať druhému adventu: ‚A nastalo veľké zemetrasenie; a slnko sčernelo ako vrecovina zo srsti a mesiac sa stal ako krv.‘ Zjavenie 6:12.“

„Tieto znamenia boli pozorované pred začiatkom devätnásteho storočia. Na splnenie tohto proroctva nastalo v roku 1755 najstrašnejšie zemetrasenie, aké bolo kedy zaznamenané....“

„O dvadsaťpäť rokov neskôr sa objavilo ďalšie znamenie spomenuté v proroctve — zatmenie slnka a mesiaca. To, čo to robilo ešte nápadnejším, bola skutočnosť, že čas jeho naplnenia bol presne určený. V Spasiteľovom rozhovore s Jeho učeníkmi na Olivovom vrchu po opise dlhého obdobia skúšky pre cirkev — 1260 rokov pápežského prenasledovania, o ktorom zaslúbil, že súženie bude skrátené — takto spomenul určité udalosti, ktoré mali predchádzať Jeho príchodu, a určil čas, keď bude prvé z nich videné: ‚V tých dňoch, po tom súžení, slnko sa zatmie a mesiac nevydá svoje svetlo.‘ Marek 13:24. Tých 1260 dní alebo rokov sa skončilo v roku 1798. O štvrtstoročie skôr prenasledovanie takmer úplne ustalo. Podľa Kristových slov malo po tomto prenasledovaní dôjsť k zatmeniu slnka. Dňa 19. mája 1780 sa toto proroctvo naplnilo....“

„Kristus prikázal svojmu ľudu, aby bdel nad znameniami svojho príchodu a radoval sa, keď uvidí predzvesti príchodu svojho Kráľa. ‚Keď sa to začne diať, vzpriamte sa a zodvihnite svoje hlavy, lebo sa približuje vaše vykúpenie.‘ Poukázal svojim nasledovníkom na pučiace jarné stromy a povedal: ‚Keď už rašia, sami od seba vidíte a viete, že leto je už blízko. Tak aj vy, keď uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že Božie kráľovstvo je blízko.‘ Lukáš 21,28.30.31.“ Veľký spor vekov, 304, 306–308.

Trojnásobné uplatnenie troch Rímov ukazuje, že v pošliapavaní Jeruzalema pohanským Rímom a potom pápežským Rímom bolo pošliapavanie svätyne a zástupu moderným Rímom znázornené obdobím buď tisícdvostonásťdesiatich dní (pohanský Rím), alebo tisícdvostonásťdesiatich prorockých rokov (pápežský Rím). Symbolických tisícdvostonásťdesiat dní (štyridsaťdva mesiacov), ktoré označujú obdobie prenasledovania Božieho verného ľudu moderným Rímom, bude mať každé obdobie jediné „znamenie“, ktoré určuje čas úteku pre verných daného obdobia. Každé z týchto troch období sa končí prejavom niekoľkých „znamení“, nie jediného „znamenia“ ako na začiatku obdobia.

„Boh prejavuje svoju moc na vyslobodenie svojho ľudu o polnoci. Objaví sa slnko a žiari vo svojej sile. Znamenia a zázraky nasledujú v rýchlom slede. Bezbožní hľadajú na ten výjav so strachom a úžasom, zatiaľ čo spravodliví s vážnou radosťou pozorujú znamenia svojho vyslobodenia. Zdá sa, akoby sa všetko v prírode vymklo zo svojho poriadku. Potoky prestávajú tiecť. Vystupujú temné, ťažké oblaky a narážajú jeden na druhý. Uprostred rozbúreného neba je jedno jasné miesto nevýslovnej slávy, odkiaľ zaznieva Boží hlas ako zvuk mnohých vôd a hovorí: ‚Stalo sa.‘ Zjavenie 16:17.“ Veľký spor, 636.

Obdobie výkonného súdu nad rímskou neviestkou sa začína pozdvihnutím zástavy, ktorá označuje, že Božie iné stádo, ktoré je ešte v Babylone, má utiecť. Toto obdobie sa končí „znameniami a zázrakmi“. Toto obdobie sa začína „druhým hlasom“ z osemnástej kapitoly Zjavenia a končí sa Božím hlasom. Pravdaže, prvý i druhý hlas z osemnástej kapitoly Zjavenia je hlasom Krista. Prvý hlas označuje začiatok vyšetrujúceho súdu nad živou laodicejskou adventistickou cirkvou a druhý hlas označuje koniec tohto obdobia, ale zároveň aj začiatok výkonného súdu nad rímskou neviestkou.

Celé dejiny sú riadené týždňom, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu, a čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon je predobrazený ako stredný medzník, tak ako je ním predobrazený kríž. Obe dejiny nesú pečať Alfy a Omegy, lebo začiatok i koniec v každej z nich je predstavený Božím hlasom. Predstavujú aj pravdu, lebo stredným medzníkom je vzburá nedeľného zákona a hebrejské slovo „pravda“ bolo utvorené z prvého, trinásteho a posledného písmena hebrejskej abecedy. Prvým hlasom v osemnásťkej kapitole Zjavenia je hlas Krista, posledným hlasom je hlas Boha a hlas uprostred, ktorý je takisto Božím hlasom, je zároveň miestom, kde je vzburá trinásteho písmena predstavená tým, že zemská šelma „hovori“ ako drak, ako je to znázornené v TRINÁSTEJ kapitole Zjavenia.

Zástava pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone predstavuje pre Božích verných „znamenie“ na útek, ale zároveň naznačuje, že začiatok prorockého obdobia, ktoré sa končí vztýčením zástavy, musí mať tiež „znamenie“. Tým „znamením“ je to, čo Ježiš označuje ako dôkaz, že prišla posledná generácia planéty Zem. V dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša sa učeníci pýtajú, čo Kristus myslel, keď oznámil, že chrám bude zničený.

A spýtali sa ho: Učiteľ, kedy teda nastanú tieto veci? A aké znamenie bude, keď sa tieto veci začnú diať? Lukáš 21:7.

Ježiš potom začína označovať dejiny, ktoré vedú k roku 70, keď budú chrám i mesto zničené, a pokračuje až po dvadsiaty štvrtý verš, kde určuje, kedy sa naplnia „časy“ pohanov.

A padnú ostrím meča a budú odvedení do zajatia medzi všetky národy; a Jeruzalem bude pošliapavaný pohanmi, dokiaľ sa nenaplnia časy pohanov. Lukáš 21:24.

Predstava, že tento verš sa vzťahuje na doslovný Jeruzalem, je založená na katolíckej teologickej pochabosti nazývanej futurizmus, ktorá uplatňuje symbolické doslovne a kladie naplnenie prorociev výlučne na koniec sveta. Útok proti správne uplatneniu tohto verša bol hlavným satanovým útokom počas čítania Nového zákona. Doslovný Jeruzalem prestal byť symbolom prorockého Jeruzalema v Kristovom čase, keď doslovné proroctvo zmenilo duchovné uplatnenie. Toto zjavenie bolo jedným z hlavných učení ustanovených apoštolom Pavlom. Pošliapanie Jeruzalema označuje tisícvestošesťdesiat rokov pápežskej temnoty od roku 538 do roku 1798.

Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11,2.

Jeruzalem proroctva prestal byť na kríži symbolom vyvoleného mesta.

„Kolkí sa domnievajú, že by bolo dobrou vecou kráčať po pôde starého Jeruzalema a že ich viera by sa veľmi posilnila návštevou miest Spasiteľovho života a smrti! Ale starý Jeruzalem sa nikdy nestane svätým miestom, kým nebude očistený prečisťujúcim ohňom z neba.“ Review and Herald, 9. júna 1896.

Keď Ježiš vo verši dvadsaťštyri priviedol učeníkov k času konca v roku 1798, potom uviedol milleritské obdobie, keď do dejín vstúpilo ohlásenie prvého anjela.

A budú znamenia na slnku a na mesiaci i na hviezdach; a na zemi úzkosť národov v rozpakoch; more a vlnobitie bude hučať; ľudia budú zomdlievať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet, lebo nebeské moci sa budú otriasať. A vtedy uzrú Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou. Keď sa to však začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa približuje vaše vykúpenie. Lukáš 21:25–28.

Znamenia, ktoré uviedli dejiny mileritského hnutia, sa naplnili v súlade s neomylnou mocou Božieho slova.

„Znamenia na slnku, mesiaci a hviezdach sa naplnili.“ Review and Herald, 22. novembra 1906.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša.

„Dňa 16. decembra 1848 mi Pán ukázal otrasenie mocností nebies. Videla som, že keď Pán pri uvádzaní znamení zaznamenaných u Matúša, Marka a Lukáša povedal „nebo“, mal na mysli nebo, a keď povedal „zem“, mal na mysli zem. Mocnosťami nebies sú slnko, mesiac a hviezdy. Vládnu na nebesiach. Mocnosťami zeme sú tie, ktoré vládnu na zemi. Mocnosti nebies budú otrasené hlasom Božím. Potom budú slnko, mesiac a hviezdy pohnuté zo svojich miest. Nepominú sa, ale budú otrasené hlasom Božím.

„Temné, ťažké oblaky vystúpili a narážali jeden do druhého. Ovzdušie sa rozostúpilo a zvinulo späť; potom sme mohli hľadiť hore cez otvorený priestor v Orióne, odkiaľ zaznel hlas Boží. Sväté mesto zostúpi cez ten otvorený priestor. Videla som, že mocnosti zeme sú teraz otriasané a že udalosti prichádzajú v poradí. Vojná a chýry o vojnách, meč, hlad a mor sú najprv tým, čo otrasie mocnosťami zeme; potom hlas Boží otrasie slnkom, mesiacom a hviezdami, a aj touto zemou. Videla som, že otriasanie mocností v Európe nie je, ako niektorí učia, otriasaním mocností nebies, ale je to otriasanie rozhnevaných národov.“ Early Writings, 41.